

Julian Assange, fundador de WikiLeaks, compareixia davant els mitjans de comunicació, el dia 4 de novembre passat, a Ginebra.

L'arrest de WikiLeaks

LONDRES ■ Victorià Jiménez

Com es deté l'activitat d'un portal d'informació selectiva a la xarxa d'internet, una web que duplica els seus continguts en més de 500 servidors diferents? La resposta va venir la setmana passada de WikiLeaks.org, quan feia poques hores que el jutge Howard Riddle havia refusat a Londres l'alliberament sota fiança del fundador, Julian Assange. "La publicació dels comunicats secrets de les ambaixades dels Estats Units continuarà, amb independència del procés obert a Assange", advertia la web. És a dir, que ara ja és impossible de frenar-lo. De fet, WikiLeaks assegura que cada dia que passa es produeixen 50 milions de còpies dels 250.000 documents que ha promès de fer accessibles a l'opinió pública. WikiLeaks, a més a més, acostuma a complir la paraula que dóna: ho va fer el 2008 amb la revelació

dels noms de les persones associades al grup d'ultradreta British National Party, i el 2009, amb la difusió d'estudis sobre els vessaments de la firma petrolera Trafigura de substàncies contaminants a la Costa d'Ivori. Aquesta vegada, Assange i WikiLeaks han badat les portelles de la diplomàcia nord-americana amb l'ajut, particularment, de dos dels diaris més llegits a internet en llengua anglesa, *The New York Times* i *The Guardian*. Avui sabem, per exemple, que el president italià, Silvio Berlusconi, aprecia l'estil polític del rus Vladímir Putin perquè "és molt home, com jo". Però també hem descobert que els Estats Units consideren que el president Karzai de l'Afganistan és una figura "paranoica i feble, ignorant dels aspectes bàsics de qualsevol projecte de reconstrucció nacional". O que el president espanyol, José Luis Rodríguez

Zapatero, va intervenir "personalment" quan el seu ministeri de Defensa escollia les empreses a què s'havien de fer comandes d'armament. L'arrest d'Assange, tanmateix, no ha estat per espionatge, sinó sota l'acusació que podria haver coaccionat dues dones perquè mantingueren relacions sexuals amb ell, un cas que els tribunals de Suècia ja havia clos i que ha engegat de nou per a atendre els requeriments de l'advocat Claes Bergstrom. John Pilfer, reporter d'investigació, i Ken Loach, director de cinema, van acudir a la sala judicial londinenca per a donar suport a Assange i van titllar l'assumpte de manipulació política. Al seu torn, el consolat australià va confirmar que treballaria a favor d'Assange, que té nacionalitat australiana. La classe judicial sueca, mentrestant, reclama respecte. I WikiLeaks? Amb més lectors que mai.

Un escàndol argentí afecta Renfe.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Corrupció argentina. No solament els cables filtrats per WikiLeaks desfermen terratrèmols polítics. Uns 20.000 correus electrònics confiscats en onze ordinadors per la justícia de l'Argentina han descobert una presumpta trama de corrupció que esquitxa empreses públiques i privades espanyoles. L'octubre del 2005, el govern de José Luis Rodríguez Zapatero va signar amb l'ex-president de l'Argentina Néstor Kirchner –mort fa poc– un contracte de subministrament de material ferroviari. L'acord, que negociaven els ministeris corresponents des d'un any abans, establia que les empreses estatals Renfe i FEVE proveïrien l'Argentina de “material rodant disponible”. Es tractava d'un negoci entre estats, a preu de rebaixes i necessari per a pal·liar la desastrosa situació dels trens urbans de Buenos Aires i el seu cordó industrial. L'empresa Cyaes, propietat de l'espanyol Miguel Àngel Lorente i l'argentí Manuel Vázquez, va ser contractada per l'ex-secretari del Transport argentí, Ricardo Jaime, per a fer d'intermediària amb l'empresa pública espanyola de comerç exterior (P4R). A hores d'ara, Jaime és encausat per enriquiment il·lícit. De fet, Cyaes va cobrar 2,5 milions d'euros per aquesta feina i l'intercanvi de missatges entre els directius revela la dimensió del “cost polític” exigint des de Buenos Aires per a concretar l'operació ferroviària. “Els costos polítics tripliquen el milió de dòlars del qual havies parlat”, es queixava Lorente

al seu soci a l'Argentina el juliol del 2005. “L'efecte d'això ha estat demolidor sobre Juan Barba [director de P4R]”, perquè “aquí això és delictes penal i més per a una empresa pública”, advertia l'empresari espanyol al mateix correu. Malgrat les evidents resistències dels funcionaris espanyols, la justícia argentina investiga ara si finalment es van cobrar comissions provinents de Madrid. Es basa en un correu del 17 de maig del 2007, en el qual Lorente escrivia a Vázquez: “Benvolgut Manuel, he rebut l'abonament d'1.021.433,87 euros d'Expansió Exterior”. Encara que no aclaria si es tractava d'un donatiu, l'interlocutor argentí li responia en un correu fet públic pels diaris *Clarín* i *La Nación*: “El saldo és per a mi, per a completar la meua part i la dels amics.”

AMMAN ■ Carla Fibla

Tot sota control. Sense miraments ni mitges tintes, el règim de Hosni Mubarak, president d'Egipte des del

El president egipci, Hosni Mubarak.

1981, ha tancat la breu i tímida etapa d'obertura –començada el 2005–, que oferia perspectives de reformes vitals i la possibilitat que hi hagués una oposició real al parlament egipci. El Partit Nacional Democràtic (PND), governamental, ha arrasat a les dues voltes de les eleccions legislatives d'Egipte, amb més del 90% dels escons de l'Assemblea. La baixa participació –un 30%, segons fonts oficials, i la meitat, segons les independents–, el boicot dels dos principals partits de l'oposició, els liberals del Wafd i els islamistes Germans Musulmans, i les denúncies de frau electoral no han pogut evitar que el PND guanyés les eleccions. Per acabar-ho d'adobar, els Estats Units, principal aliat d'Egipte, s'han limitat a expressar el seu “desencís”, mentre la resta de la comunitat internacional s'ha mantingut en silenci, cosa que a la pràctica, significa l'aval d'aquesta “democràcia dictatorial” que Mubarak ha reeixit a consolidar i que dibuixa un futur molt negre per al país àrab de referència a la regió. Ara, el rais egipci, de 82 anys, sembla tenir el camí aplanat amb vista a les eleccions presidencials del 2011. Mubarak decidirà si es presenta per sisena vegada o si ho fa el seu fill, Gamal, que prepara des de fa anys per a la seva successió. La batalla no és al carrer, on aquests darrers mesos els ciutadans s'han manifestat contra la llei d'emergència i la perpetuació del règim, sinó dins el PND. El president vol assegurar-se que el relleu en la figura del seu fill rebrà un suport fort i indiscutible, el mateix que ningú no és capaç de qüestionar-li a ell. Mentrestant, la població, els vuitanta milions d'egipcis, viuen desil·lusionats, desinformats, comprovant com els índexs de pobresa i desocupació continuen augmentant, que les reformes en sectors bàsics –com ara la sanitat i l'educació– no arriben i aguanten imbuïts en una letargia de què molts analistes dubten que es despertin en molt de temps. En aquesta situació de bloqueig intern, potser haurien de ser els observadors internacionals que demanessin respostes a algunes preguntes: quina legitimitat tindrà el nou govern egipci? De què serveix un parlament dòcil, sense oposició? I la més important de totes: és possible una democràcia dictatorial?